

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ ОРАЧЪТ И МЕЧКАТА

chitanka.info

Един селянин орал нивата си край гората. Изневиделица от гората излязла една мечка и се упътила към орача.

— Чичо — изръмжала мечката, — искаш ли да орем заедно?

— Защо да не искам — отвърнал селянинът, разпрегнал единия вол и на негово място зажеглил мечката. Почнал да я бодее с остена, за да върви по-бързо. Цял ден орали. Набраздил нивата.

На другия ден мечката рекла:

— Хайде пък сега да посеем жито!

— Да посеем — отвърнал орачът и докарал от житницата си един чувал зърно. Почнали да сеят. Орачът пръскал житото, а мечката влачела трънената грапа.

Преминала зимата, настанала пролетта, пекнало лятото. Орачът отишъл в гората, намерил съдружницата си в мечката дупка и викнал:

— Бабо мецо, нашата нива узря, ела да си поделиме житото, нали сме съдружници.

— Ида! — изскочила мечката и се навървила подире му.

Като стигнали на нивата, мечката се изправила, разгледала правите жълти стръкове, изкривените надолу натезали класове, дълго се чудила какво да вземе и най-сетне отсякла:

— Аз ще взема долното, а пък ти — горното!

— Тъй да бъде! — зарадвал се селянинът и поженал храната. Навързал житото на снопи, овършал, го, отвял го и направил от житото една малка купчина, а от сламата изкамарил голяма купа.

— Малката купчинка е моя, а голямата купа за тебе — рекъл той на мечката и пренесъл зърното в житницата си.

Мечката приближила до купата и захванала да рови сламата. Ровила, ровила и като не намерила нито едно зърно, тежко въздъхнала:

— Излъга ме ти, но до лято аз ще взема горното, а пък ти — долното!

— Тъй да бъде, няма да се караме, нали сме съдружници — усмихнал се селянинът и се прибрал в къщи.

Дошла втората пролет. Орачът впрегнал мечката, изорал нивата и посадил картофи. Щом заесенило, мечката се развикала:

— Горното е мое!

И почнала да скуби картофените стъбла. До едно ги изскубала. А орачът изровил картофите, прибрал ги в чували и ги натоварил на колата си.

— Пак ме излъга! — кипнала мечката, изправила се на задните си крака, разперила големите си лапи и посегнала да сграби съдружника си — ще го яде. Той се дръпнал уплашен.

Тъкмо в тоя миг измежду храстите подала муцунката си една лисица. Мечката съзряла лисицата й си помислила: „Защо да не изям и лисицата? Няма да ми дойде много.“

— Повикай лисицата при нас! — заповядала тя на селянина. Селянинът се провикнал:

— Кумичке, кумичке, я ела насам!

— Не смея — отвърнала лисицата.

— Защо? — попитал селянинът.

— Защото ме е страх от мечката. Мечката се вдървила и тихичко проговорила:

— Кажи й, че не съм мечка, а чер пън. Селянинът повторно се провикнал:

— Ела, кумичке! Туй дето го виждаш, не е мечка, а чер пън.

— Щом като е пън, мушни го в чувала! — казала лисицата.

А мечката се обадила тихичко:

— Мушни ме в чувала!

Селянинът изтърсил картофите от едина чувал и наврял вътре мечката надолу с главата.

— Ха сега — добавила лисицата — завържи чувала с въжето. Върза ли го здраво?

— Вързах го! — отвърнал селянинът.

— Ха сега пък вземи секирата и бухни мечката по главата! Селянинът грабнал секирата и — тупа-лупа — утрепал мечката.

След туй поканил лисицата да се качи на колата, откарал я в село и я пуснал в курника — да си избере най-тлъстата кокошчица за награда.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.